כל הנקברין אפרן אסור. וכל הנשרפין של הקדש

הנקברים לא ישרפו. שאע"פ שהוא מחמיר בשריפתו הרי

הקל באפרן. שאפר הנקברים אסור: מן היה מקריב עמו

בזבחים ואמר לו נתפגלו. עושה עמו במהרות ואמר

שהקרבתי לך באותו היום נתפגלו. ואותן המהרות

נמטאו. אם היה נאמן לו סומך על דבריו. ואם לאו

שורת הדין שאינו נאמן והרוצה להחמיר על עצמו הרי

זה משובח:

סליקו להו הלכות פסולי המוקדשין בסיד

אפרם מותר *חוץ מדשו המזבח

החיצון והפנימי ודישון המנורה:

יד כל הנשרפין לא יקברו . וכן כל

לו נטמאו. *נאמן. לא נחשדו ישראל

על כך. אבל אם אמר לו זבחים

כסקה משנה

בידו לאיק בידו ואי כרבא כ"ל לפלוגי בין אשכחים ולא אמר לים ללא אשכחים. ואפשר לומר דפסק כאביי דסעמא דנאמן ברישא משום דהוו בידו ואישנא דברייתא הבי דייק דקאמר היה עושה עמו בסהרות ואמר ליה דמדקסני עושה עמו משמע שהיו מסורות בידו ודייק רבינו לכתוב וא"ל נתפגלו ולא כתב וא"ל זבחים שעשיחי עמך נתפגלו.

*חון מדשן המוכה . ה"ה סרמת

: 1270

"נחמן . ה"ה כל שכידו נחמן :

כדקתני בברייחה כדי לרמוז יותר של התכיפות לומר דבשדו שושה בזכחים שעדיין היו בידו מ"ל נתפגלו וכן נראה מדבריו בפ"ה מהלכות מפילין שפוסק כחביי. ונרחה שהרחב"ד כמפרש דברי רבים כתב כל שבידו נחמן וע"פ מ"ש דמעמא דססק כאכיי משום דעובדת דרבי אמי דמייחי כחם משמע דלח כרכא ודברי רבינו בכ"ם מהל' הפילין הכי משמע . ונרחה עוד שרבינו פינו מפרש כל שבידו כפירש"י מדסקים לה סתותי חלם כפירוש הרחב"ד. ועדיין נשחר לדקדק בדברי רבינו בסיפה למה החריך ולה סחם וכחב אינו נאמן כלישנא דברייחא ונראם שמעמו משום דקשים ליה על הך סיפה דקתני מינו נחתן מדמשמע בקידושין פרק המומר (דף ס"ם) דבין לסביי בין לרבה סם ס"ל ע"ה נסמחו מהכומיך והלה שותה נחמן ומע"ב דחים בידו, וניהם ליה דהחם מיירי כשהוח נחמן לו. ומ"ם ומס למו שורם הדין שהינו נממן וכו" כרסה שטעמו מדחמרינן בפ' הניחקין ההום דאמר להבריה טהרות בעפיתי עמך ביום פלוני נסמחו אהם לקמים דרבי המי אמר לים שורת כדין מינו נאמן מחר לפניו רבי אפי

רבי אקם אומר כן סכי אמר ר' יומן משום ר' יוםי מם אטשם שהתורה באמינו היק האמינת: אמר כן סכי אמר ה" יומן משום ר' יובי מם אטשם שהתורה באמינו היק והם כסיב וכל אדם לא יהים במלמינת: אמר בינול מהימן ומול ידטים והם כסיב וכל אדם לא יהים באמל מועד אלא לאו משום דמהימן וכו' ודילמא דהזינים בשטם קשים, ומדאמר שורת הדין אינו נאמן משמע דה"ק הרוצה לנהוג כפי הדין אינו נאמן אבל הרוצה להחמיר לעצמו הרי זה משובה ועוד דר' יוהנן אמר משום ר' יוכי מה אמשם שהחורה האמינת ואע"ג דאסיקום בקשים מכ"מ יש להוש לו לומר שהתחמיר על מעו הר"א משוכה. אחר שהתבנהי כל זה מנסק לרביט שהחב בסוף הל' משוכה משכב מושב כדברי רבה ולכן כ"ל שרביט מסרש דאביי ורבם לא פליני לעניון דינל אלם בפירושם דבריים היי מניתה שפיר שפי ולכך כהב רביט דברי שרהם וכתך כאן בפירושם דבריים היים מותה שם משך על מ"ש באו במי בלון:

"ל כל הנקברים לפרן אסור. כסוף סמורם (דף ל"ד). ומ"ש וכל הנסרפין של הקדש הפרם מוסר חון חדשן כמזכח וכו'. שם דנשרפים אסרן מוחר ומוחיב עלים מדסריא כל הנשרפים אפרם מוחר הון מאפר אשרם ואסר הקדש לעולם אסור ומשני כי פניא אסר הקדש אסור במרומח הדשן דלעולם אסור דמריא ושמו בנחח ושמו כולו ושמו שלא יסדר. ופירש"י ושמו כולו וכיון דסעין

גריזם אפור בהואם:

ובתב הראב"ד חון מדשן המוכח א"א הרמת

הדשן שכ"ל. נראה שמעמו לומר שלא

ממרו אפור אלא דשן שהיה מרים כהן צכל
יום ממובח העולה כדכתיב והרים את הדשן
אשר האכל האש את העולה ושמו אלל המובח
וכדמשרש שעמא בנמרא וכדפירש"י ודישון
מזכח האנימי ודישון המעורה אינם בכלל זה,
מזכת האנימי ודישון המעורה אינם בכלל זה,
ורביע פובר דילפים להו מדישון מזכח העולה.

בסוף הפרק:

יד כל המפרסין לא יקברו וכל הנקברין לא
ישרפו וכו'. משנה בסוף חמורה שם:

ביד חידה מקריב עמו בזבחים וכו'. בפרק
ביזרן (דף נ"ד:) ה"ר היה עושה
ביזרן לא מהרום שעשיחי עמך נחסגלו
וכו' נאמן אבל א"ל מהרום שעשיחי עמך נחסגלו

ועי"ל דרבים לסעמיה מדל שהוא סובר דדשן

שע"ג המזכח מכור בהנמה וכמבומר בדבריו

ביום פלוני נסמהו חבהים שעשיםי עמך ביום פלוני נחפגלו לינו נחמן מ"ש רישה וח"ש סיפה אתר אביי כל שבידו נחמן רבל אתר ביות התחברות לא אחר ליד ולא הדי לחבר

כגון דאשכחים ולא אחר לים ולא מידי ולבתר הכי אשכחים וא"ל. ופירש"י כל שבידו לעשות כשמה שמודיטו נאמן ורישא כנון שמדן בידו למשא ולפגאן וגבי קרבטת בכהן כמשבד מידי למשאה כשמד משדיטו נאמן ורישא כנון שמדן בידו למשא ולפגאן וגבי קרבטת בכהן המשבד מיירי כגון שהודישו בין שחיסה לוריקה ואמר פינלתי באחיסה שעדיין בידו לפגאן בשאר מעדום אבל ביום פאני שכבר ילאו מידו לאו כל כמייה. רבא אחר אמ"ש שאי בידו נאמן והיפא כגון דאשכחיה מקמי האידו וא א"ל ובשחא א"ל. והרשב"א החב שהראב"ד פירש דהא דאמר אבידו נאמן היינו משחע דהאכה כרבא כדקי"ל א"ל בבשה שהוא יואל מתחם ידו [איט] נאמן. ולערון דינא משחע דהאכה כרבא כדקי"ל אל בבשה שהוא יואל מתחם דה (פאבי משום דשובדי דמייתי החם באחת קמא דרב בכל דוכמא. אבל הכלבי ולאיך כתב על דברי רבינו א"א כל שבידו נאמן עכ"ל. אמו ששה עם מבר הלוני בין ישנן ולי השה כאבי דלא לפאוני בין ישנן ולי השה כאביו דלא אמי לא כאביי ולא המה לא כלביי ולא כאביי ולא המי לא כלביי ולא כלבי דלי כאי האים האל לכלוני בין ישנו

סליקו להו חלכות פסולי המוקדשין בס"ד

משנה למלך

יצ כל סתקנרין אמרן מופר פי'. מם שכמל מדן וכמסאר לדבריו בפיף פרק . מיל נפיף פרק בי' בי' ביין בחים מחל פי' בי' ביין בחים מחלבות מעשר :

כליקו להו הלכות פסולי המוקרשין בס"ד:

הלכות עבודת יום הכפורים

סצות עשה אחת.

והיא שיעשה מעשה יום הכפורים כולו על חסדר כמו שכתוב בפרשת אחרי מות. הקרבנות. והוידויין. ושילוח השעיר. ושאר העבודות:

וביאור סצוה זו בפרקים אלו:

לחם משנה

פרק ראשון

כסף משנה

שרק א ביום המים מקריבין המיד בשחר וכו'. מפורש בחורה כ' אחרי מוס ומרשה לברק א ביום המים מנחם. ומ"ש ואיל הכא משל לעור האשר בפרשה אחרי מוס ומים האיל האשר במישה במ' בל לו (דף ע':) כלונהא דרבי ור' אלעזר בר"ש הבר אחד האשור בפרשה אחרי מים ואחד האשור במישה הפקודים ופשק כרבי משים ואחד האשור במישה הפקודים ופשק כרבי משים דהלכה כרבי מהבידו ושיד דאמרים במישה הברבר ברישה משים דהלכה כרבי מהבידו ושיד דאמרים במישה הברבר ברישה ברישה ברישה הברבר ברישה הברבר ברישה הברבר ברישה הברבר ברישה ברישה

משם זמנס כוני מתכידו ושד זמניים אבין הצום מקריבין תמיד בשחר ותמיד בין הקריבין הערבים כלם הערבים כסדר כל יום ויום. ומקריבין מוסף היום פר ואיל ושבעה כבשים כלם הערבות. ושעיר חמאת געשה בחוץ והוא נאכל לערב. ועוד מקריבין יתר על מוסף זה. פר בן בקר לחמאת והוא גשרף. ואיל לעולה. ושניהם משל כהן גדול. ואיל הבא משל צבור האמור בפרשת אחרי מות. והוא האיל האמור בחומש הפקורים בכלל

משנה למלך

פ"א א ושנידה משל כ"נ כו". סש"ה דשמשה מניה אשר לו זכול לא וחא ואת בווא ביי בין ביי ביי